

ЛУИС СЕРНУДА ПОСЕЩЕНИЕТО НА ГОСПОД

Превод от испански: Рада Панчовска, —

chitanka.info

Премината е половината в живота ми сега.
На крак е тялото все още и гласовете пак кръжат
И с поувехнало очарование звучат в ушите ми,
Но вече стройните дни са отминали далече;
Оставиха ми само бледи спомени от своята любов.
Както орачът, като вижда своя труд погубен,
Обръща поглед към небето, чакайки дъжда,
Аз също искам да очаквам в този смутен час
Няколко божии сълзи да оживят реколтата ми.

Но унието си остава впито надълбоко,
Като смътен гост на сънищата ми.
Мога ли да чакам? Всичко дадено е на човека
Като ефимерно развлечение на съществуването;
Не може да привърже с нищо жаждата си,
търсеца

Пауза от любов между бягството на нещата.
Напразно ще е да се жали работата, къщата,
приятели изгубени
Насред занятието демонично на войната.

Аз съм в града, издигнат в горделивостта си от
богатия,

Където скритата мизерия по уличните ъгли пее
Или реди картини, пълнещи очите ми със сълзи.
И хапейки юмруците си от безсилна горест,
Още броя наум монетите си скъдни,
Защото късче хляб тук и някоя дреха
Предполагат по-голямо усилие да се постигнат,
Отколкото на някогашните герои като
побеждаваха

Чудовища, разтрогвайки вълшебства с копието си.

Революцията се възражда винаги, подобно феникс.
Пламтяща е в гърдите на нещастните.

Това го знае шарлатанът под дърветата
От площадите, и слюнката му сребърна, звънкото
му звънче,

Просвирващо сред листите, възторгва грубия
Народ, измамван със зловонно красноречие,
И песните за кръв мизерията му приспиват.

Разбирам зарад болката си, че огромни други
страдат,

Мълчащи хора с липсващо свободно време,
За да отправят към небето мъката си. Но не мога
Да подраждавам ревностното им мълчание, което
облекчава

Утехата ми от гласа, сам без земя и без приятел,
В дълбоката самотност на човека, който има
Между ръцете си само въздуха наоколо,
Тъй както кораб като се отдалечи в морето.

Къде отидоха отколешните спътници на човека?
Моите кърпачки на проекти, тъкачките ми на
надежди,

Са умрели. Техните игли и гранки си почиват
Сред прах в едно къоше, без напева на работата.
Като сянка, изолирана върху ръба на дните,
Повтарям изражения и думи, докато отдалече
чувам

Огромната прозявка на отминалите векове.

Времето, тази огромна бяла пустош,
Това творящо нищо хората заплашва
И се отваря с нетленна светлина пред юношеските
желания.

Някои искат лудо отражението му магическо да
сграбчат,

Но други с един син му съзаклятничат,
В ръцете им предложен като жертва,
Тъй като за нов живот животът му се съхранява

Както водата от изплакана от хората вода.

*Но теб, Господи, с какво да те смекчим?
Ти беше жаждата ми, ти бе моята изгубена любов,
Домът ми разрушен, отруденият ми живот, и
къщата, животът
На много хора като мене, носени с течението,
В крушението на една страна. Издигнати от карти
за игра,
Един след друг се срутваха бедните мои райове.
Ръката ти ли въздуха раздвижи, който ги поваляше,
И подир тях, в дълбинното униение, в дълбоката
пустиня,
Пред мен накрая се изправя облакът, укрил
присъствието ти?*

*Не удряй гневен тялото ми с мълнията си;
Ако не си ти любовта, кой ще е в твоя свят?
Съчувствай си накрая, чуй ми този шепот,
Който въздигайки се стига във вълна
В подножието на божественото ти безстрастие.
Виж горестните камъни, които носим
Още на раменете си, за да ти погребем даренията:
Красотата, истината, справедливостта, чиято
невъзможна жажда
Ти само бе способен в нас да вдъхнеш.
Ако днес те отмрат, от паметта ще се изтриеш,
Като далечен сън на хората, които са били.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.